

«Sant Josepmaria es considerava un continuador dels romàntics del XIX»

Amb ocasió del 90 aniversari de la fundació de l'Opus Dei, s'acaba de publicar "El último romántico", una sèrie de reflexions sobre el fundador, escrites per Mariano Fazio.

23/06/2018

► Primer capítol de “El último romántico” (Ed. Rialp)

Mons. Mariano Fazio (Buenos Aires, 1960) ha publicat “El último romántico”. No és una biografia sobre el fundador de l'Opus Dei, ni un estudi teològic, ni una recopilació de textos. L'autor explica que es tracta d'explicar de manera ordenada algunes de les conseqüències de la llum rebuda per sant Josepmaria fa noranta anys, i que avui cobren una actualitat renovada.

Va conèixer san Josepmaria a Argentina. Què recorda d'aquella trobada?

Recordo un sacerdot amb un somriure d'orella a orella, i que transmetia amb naturalitat una gran alegria; les seves paraules eren positives, engrescadors, comprensives, i, a la vegada, amablement exigents. El somriure de la seva cara va quedar gravada en la meva memòria i en la meva

imaginació, i ha suposat un al·licient per procurar somriure, també quan aparentment no hi ha motius per fer-ho.

Jo tenia tot just catorze anys i sabia molt poc de l'Opus Dei. Allà hi havia molts estudiants i universitaris, tots amb ganes de grans ideals. He de reconèixer que de les coses que va dir sant Josepmariame'n recordo de poques, però una frase em va quedar gravada al cor: «Buenos Aires ha de ser la ciutat de les ànimes felices». Vaig tornar a casa amb un horitzó existencial diferent del que tenia abans de la meva trobada amb ell.

“L'últim romàntic”: així es definia sant Josepmaria. Per què?

Ell es considerava un continuador dels romàntics del segle XIX que lluitaven per la llibertat personal. «Estimo la llibertat dels altres - explicava-, la vostra, la de qui passa ara mateix pel carrer, perquè si no

l'estimés, no podria defensar la meva. Però aquesta no és la raó principal. La raó principal és una altra: que Crist va morir a la Creu per donar-nos la llibertat, perquè quedéssim *in libertatem gloriae filiorum Dei*» (en la llibertat i la glòria dels fills de Déu).

En efecte, sense llibertat no podem estimar. Per això, considerava que en l'ordre natural el regal més gran que Déu va fer a l'home era precisament l'haver-nos creat lliures: Déu ha volgut córrer el "risc" de la nostra llibertat, perquè corresponguem lliurement amb el nostre amor al seu amor infinit. Sant Josepmaria es lamentava que, en temps més recents, molta gent exigia la llibertat per a ell per a poder destruir els altres, subjectar-los, trepitjar-los. Per contra, defensava "el romanticisme cristià": estimar la llibertat dels altres, amb afecte.

El proper 2 d'octubre es compleixen 90 anys de la fundació de l'Opus Dei. Quin missatge proposa el seu fundador per el segle XXI?

Fa 90 anys sant Josepmaria va rebre una llum de Déu que va donar un nou sentit a la seva vida, on l'amor - amb el seu ingredient de bogeria- i la llibertat ocupen un lloc central. Els cors dels homes i les dones de totes les èpoques i indrets vibren amb l'amor i la llibertat. Estem fets per estimar i ser estimats. Per això és tan fàcil sintonitzar amb el seu esperit. El seu missatge ha canviat la vida de moltes persones al llarg d'aquestes dècades, i conté una potencialitat destinada a expandir-se. Els aniversaris, en si mateixos, són simples dates, però a mi, personalment, m'ha servit com a ocasió per meditar alguns aspectes del seu missatge, especialment

il·luminadores en les circumstàncies de la cultura contemporània.

Nietzsche, Dovtoiesky, Perez Galdós, Tolkien, Chesterton... el seu llibre fa moltes referències a autors clàssics i moderns.

Els autors clàssics tenen la capacitat d'il·luminar de manera especial algunes de les qüestions que ens afecten a tots. En preocupar-se per la llibertat de l'home, sant Josepmaria ha tractat sobre moltes d'aquestes idees i per això m'agrada posar-lo en relació amb altres. Són missatges que travessen la història i resulten actuals al segle XXI i en el futur. Per exemple, Gogol i Tolkien agraiïen a Déu que fes l'home partícip del seu poder creador; Kafka o Kierkegaard van abordar la relació de cada home amb el seu pare; Chesterton reflexiona sobre l'amor cap al món; Machado ens provoca sobre el veritable amor... Tal i com intento

mostrar en el llibre, la feina, l'amor, la filiació o el món són alguns dels temes sobre els quals sant Josepmaria fa suggeriments molt valuosos que també trobem en el discurs dels clàssics.

En la introducció, Mons. Ocáriz parla de la capacitat rejuvenidora del cristianisme...

Efectivament, el prelat de l'Opus Dei compara l'actual esgotament d'idees i valors amb el que, vint segles enrere, afectava la societat en què va arrelar el cristianisme. La vida dels deixebles de Jesús va començar a rejuvenir des de molt aviat la vida d'una societat envellida: la va renovar amb la joventut i la novetat de Déu. Les propostes de sant Josepmaria procedeixen de l'Evangeli, per això són tan necessàries per al segle XXI: l'alegria de ser fills de Déu, la feina com a lloc de la santedat, el caràcter positiu de

la secularitat, la importància de la vida familiar i de l'amor, el valor de la pluralitat, la repercussió social de la vida de cada cristià.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/ultimo-
romantico-sant-josepmaria-mariano-
fazio/](https://dev.opusdei.org/ca/article/ultimo-romantico-sant-josepmaria-mariano-fazio/) (08/08/2025)